

„Det er maaske endda en nærmere Paarørende?“

„Det er min Broder.“

„Men kan De da ikke faa *ham* til at kavtionere? Saa kunde Sagen maaske nok gaa i Orden.“

„Nej, det kan jeg ikke,“ svarede Per afgørende og blev forvirret.

„Naa, det kan De ikke.“ — Øjnene viste sig paany over Bogens Kant. — „De staar maaske ikke i nærmere Forhold til nævnte Herre?“

„Jeg kan i hvert Fald ikke anmode ham om den Slags Tjenester.“

„Ikke? — Ja, saa kan der vist heller ikke blive noget ud af den Ting,“ sagde Hr. Søndergaard i forandret Tone og smækkede Bogen i.

Der fulgte en Pavse. Per blev siddende. Han var angst for at gaa derfra uden mindste Haab. Gadernes Mørke og Ensomheden derhjemme i hans Kammer rejste sig bag ham som et opspilet Afgrundsgab. Men at henvende sig til Eberhard i denne Sag — nej, nej, det *var* umuligt! Det kunde han ikke.

Han sagde da, at han vilde kunne nøjes med fem hundrede Kroner, ja med mindre, og tilbød desuden at stille i Pant, hvad han endnu ejede af Gangklæder og Bøger. Men Hr. Søndergaard var nu bleven den overlegne. Han faldt ham i Talen med en nærgaaende Bemærkning om Folk, der bildte sig ind at kunne faa Penge paa deres pæne Ansigt. Gode Udsigter! Det manglede bare! Paa den Maade kunde Enhver komme rendende op fra Gaden og blive beslaaet. For gode Udsigter, det havde de sgu allesammen. Nej, solide Garanter eller Pant i virkelige Værdigenstande — ellers var der ikke noget at faa hos ham.

Saa rejste Per sig og gik.

Han vilde ikke hjem. Hans Tanker flakkede raadvildt om. Hvad skulde han gribe til? ... Der stod en morderisk Kamp i hans Indre. Selvfølelsen vilde rejse sig til Oprør mod Gud; men samtidig talte en streng og myndig Stemme inden i ham og sagde: Du erkender godt din Doms Retfærdighed. Der skal bødes, hvor der er syndet. Saa fuldfør da din Bod! Her staar du foran Prøven. *Dette* er Naaleøjet, som du ikke slipper udenom, dersom din Sjæl skal finde Fred.

Han var, uden selv at vide hvordan, kommen gennem Smaagaderne ud paa Kongens Nytorv, hvor Livet rørte sig festligt